

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 244/2019-35

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. septembra 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Laššákovej a zo sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátkou JUDr. Emíliou Korčekovou, Malacká cesta 5680/2B, Pezinok, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa čl. 11 ods. 1, čl. 36 ods. 1 a 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 54 Cb 176/2007 a jeho rozsudkom zo 4. apríla 2013 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cob 148/2015 a jeho rozsudkom z 29. júna 2017 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ],
o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. marca 2019 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“), zastúpenej advokátkou JUDr. Emíliou Korčekovou, Malacká cesta 5680/2B, Pezinok, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa čl. 11 ods. 1, čl. 36 ods. 1 a 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 54 Cb 176/2007 a jeho rozsudkom zo 4. apríla 2013 (ďalej len „napadnutý rozsudok okresného súdu“) a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cob 148/2015 a jeho rozsudkom z 29. júna 2017 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresný súd viedol pod sp. zn. 54 Cb 176/2007 konanie o zaplatenie istiny 1 155,51 € s príslušenstvom z titulu neuhradenej odmeny za poskytnuté právne služby, v ktorom mala sťažovateľka procesné postavenie žalovanej. V tomto konaní sa tiež sťažovateľka domáhala proti [REDAKOVANÉ] (pôvodný žalobca) vzájomným návrhom zaplatenia 52 900,12 € z titulu náhrady škody. Keďže počas konania na okresnom súde došlo k postúpeniu pohľadávky pôvodného žalobcu vo výške 1 155,51 € s príslušenstvom na obchodnú spoločnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], Česká republika, okresný súd uznesením sp. zn. 54 Cb 176/2007 z 26. novembra 2009 pripustil zmenu účastníkov konania na strane žalobcu. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 54 Cb 176/2007 zo 4. apríla 2013 uložil sťažovateľke, aby žalobcovi zaplatila istinu 1 155,51 € s príslušenstvom, jej

vzájomný návrh na zaplatenie 52 900,12 € zamietol z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitímácie a zároveň rozhodol i o trovách konania.

3. Sťažovateľka podala proti napadnutému rozsudku okresného súdu odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 4 Cob 148/2015 z 29. júna 2017 tak, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Oba napadnuté rozsudky nadobudli právoplatnosť 28. septembra 2017. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu sťažovateľka podala dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 5 Obdo 50/2018 z 25. októbra 2018 tak, že konanie o dovolaní zastavil z dôvodu, že žalobca zanikol bez právneho nástupcu – teda stratil procesnú subjektivitu v priebehu dovolacieho konania.

4. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti poukazuje na prieťahy v konaní vo vzťahu k postupu okresného súdu, pričom vyslovila názor, že vec je skutkovo i právne jednoduchá a ona sama neprispela k „*neefektívnemu, nesúrodému, nekoncentrovanému a tendenčnému konaniu porušovateľa...*“. Argumentuje, že konanie ako celok nie je právoplatne skončené, keďže ku dňu podania ústavnej sťažnosti uznesenie sp. zn. 54 Cb 176/2007 z 28. februára 2019, ktorým okresný súd rozhodol o trovách odvolacieho konania, ako aj vrátení súdneho poplatku žalovanej (sťažovateľke), nenadobudlo právoplatnosť, a teda porušovanie jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru naďalej trvá.

5. Podľa názoru sťažovateľky došlo k porušeniu jej označených základných práv podľa ústavy a listiny, ako aj práv podľa dohovoru a protokolu k dohovoru (bod 1) tým, že okresný súd nevytlúčil jej protinávrh na samostatného konanie, čím jej vlastne „*odňal možnosť konať o uplatnenom nároku na náhradu škody...*“, pričom toto pochybenie nenapravil ani krajský súd v napadnutom „*svojvoľnom, formalistickom a arbitrárnom*“ rozsudku. Sťažovateľka tiež namieta, že okresný súd rozhodol vo veci napriek jej ospravedlneniu neúčasti a žiadosti o odročenie pojednávania na pojednávaní 4. apríla 2013 bez jej osobnej prítomnosti a tiež, že krajský súd ju neupovedomil o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku elektronicky na uvedenú mailovú adresu. Ďalšia námietka sťažovateľky sa týka odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu, ktoré podľa jej

názoru „odporuje požiadavke na riadne a vyčerpávajúce, presvedčivé a konzistentné odôvodnenie“.

6. Na základe argumentácie uvedenej v ústavnej sťažnosti sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po jej prijatí na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, právo podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, právo podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo podľa čl. 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo podľa čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 4 Cob/148/2015-416 z 29. 06. 2017 porušené boli.

2. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4 Cob/148/2015-416 z 29. 06. 2017 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] primerané finančné zadostučinenie 10 000,- Eur a trovy právneho zastúpenia v sume 326,66,- Euro na účet jej advokátky JUDr. Emília Korčeková do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Základné právo obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, právo podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo podľa čl. 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo podľa čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, právo podľa čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Bratislava II č. k. 54/176/2007-302 z 04. 04. 2013 porušené boli.

5. Rozsudok Okresného súdu Bratislava II č. k. 54/176/2007-302 z 04. 04. 2013 sa zrušuje a vec vracia Okresnému súdu Bratislava II na ďalšie konanie.

6. Základné právo obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov zaručené podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní č. k. 54/176/2007 porušené boli.

7. Obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] sa priznáva finančné zadostučinenie v sume 12 000,- Eur, ktoré je Okresný súd Bratislava II povinný jej zaplatiť do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu.

8. Obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] priznáva úhradu trov konania v sume 326,66 Eur, ktoré je Okresný súd Bratislava II povinný zaplatiť na účet jej právnej zástupkyne – advokátky JUDr. Emilie Korčekovej do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

7. Ústavná sťažnosť napadla ústavnému súdu 15. marca 2019. V zmysle čl. X bodu 2 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 (ďalej len „rozvrh práce“) bola táto vec po 26. apríli 2019 v zmysle rozvrhu prerozdelená a náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov pridelená sudcovi spravodajcovi Petrovi Molnárovi a v zmysle čl. II bodu 3 rozvrhu práce bola prejednaná a rozhodnutá v druhom senáte ústavného súdu v zložení Jana Laššáková (predsedníčka senátu), Peter Molnár a Ľuboš Szigeti.

II.

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

11. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.1 K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 54 Cb 176/2007

12. Z § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov.

Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

13. V súvislosti s namietanými priet'ahmi v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 54 Cb 176/2007 (ďalej len „napadnuté konanie“) sťažovateľka uvádza, že vec je skutkovo i právne jednoduchá a ona sama neprispela k „neefektívnemu, nesúrodému, nekoncentrovanému a tendenčnému konaniu porušovateľa...“.

14. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo na inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty dochádza v zásade až právoplatným rozhodnutím súdu alebo štátneho orgánu. Preto na naplnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet (napr. I. ÚS 10/98, III. ÚS 224/05).

15. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 102/05, II. ÚS 387/06) sa ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie tohto základného práva označenými orgánmi verejnej moci ešte mohlo trvať. Ak v čase, keď sťažnosť bola doručená ústavnému súdu, už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva postupom okresného súdu, ústavný súd sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde). Navyše, zjavná neopodstatnenosť sťažnosti, prostredníctvom ktorej sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už

príslušný súd meritórne rozhodol pred podaním sťažnosti ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 223/2010).

16. Ústavný súd v súvislosti s prípravou predbežného prerokovania sťažnosti zistil, že v čase podania ústavnej sťažnosti bolo napadnuté konanie v merite veci právoplatne skončené (28. septembra 2017), pričom okresný súd uznesením sp. zn. 54 Cb 176/2007 z 28. februára 2019 rozhodol o trovách odvolacieho konania, ako aj vrátení súdneho poplatku žalovanej (sťažovateľke). Proti tomuto rozhodnutiu sťažovateľka nepodala sťažnosť a ku dňu doručenia ústavnej sťažnosti (15. marca 2019) nadobudlo právoplatnosť.

17. Keďže v čase doručenia ústavnej sťažnosti ústavnému súdu už okresný súd vo veci meritórne právoplatne rozhodol a taktiež nadobudlo právoplatnosť i rozhodnutie o trovách odvolacieho konania a vrátení súdneho poplatku sťažovateľke, nemohol porušovať označené základné právo sťažovateľky podľa ústavy a právo podľa dohovoru, čo v súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu zakladá dôvod na jej odmietnutie pre zjavnú neopodstatnenosť.

18. Na tomto základe ústavný súd sťažnosť sťažovateľky po predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.2 K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa čl. 11 ods. 1, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 listiny, v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom okresného súdu sp. zn. 54 Cb 176/2007 zo 4. apríla 2013

19. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

20. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Právomoc ústavného súdu je preto subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť a aj domáhal využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

21. V danom prípade sťažovateľka mala k dispozícii opravný prostriedok, ktorý jej zákon na ochranu jej základných práv účinne poskytuje. Proti rozsudku okresného súdu zo 4. apríla 2013 mohla podať s odvolanie, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že proti napadnutému rozsudku okresného súdu sťažovateľka podala odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 4 Cob 148/2015 z 29. júna 2017. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o jej odvolaní v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti rozsudku okresného súdu zo 4. apríla 2013 odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

II.3 K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 listiny v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cob 148/2015 a jeho rozsudkom z 29. júna 2017

22. Ústavný súd považuje za potrebné poukázať na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani

mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej ani preskúmať, resp. či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

23. Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre opakovane uvádza, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01, III. ÚS 362/04), ako aj zabezpečiť konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. K porušeniu tohto základného práva by mohlo dôjsť predovšetkým vtedy, ak by bola komukoľvek odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, teda pokiaľ by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (II. ÚS 216/06).

24. Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne

objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

25. Aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

26. Ústavný súd poukazuje na to, že čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až 50 ústavy). V súvislosti so základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy treba mať zároveň na zreteli aj čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, resp. čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv uvedených okrem iného v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (I. ÚS 56/01).

27. Podľa názoru sťažovateľky k porušeniu jej označených základných práv podľa ústavy a listiny, ako aj práv podľa dohovoru a dodatkového protokolu malo dôjsť napadnutým rozsudkom krajského súdu v časti jeho odôvodnenia, keďže toto „*odporuje požiadavke na riadne a vyčerpávajúce, presvedčivé a konzistentné odôvodnenie*“.

28. V súvislosti so sťažnostnou argumentáciou sťažovateľky ústavný súd poukazuje na relevantnú časť odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu:

„Pri uplatnení princípov sporového konania súd nezisťuje a nehodnotí materiálnu pravdu. Súd hodnotí len to, či strana sporu splnila úlohu dokázať pred súdom pravdivosť svojich tvrdení, resp. dokázať skutočnosti, ktoré majú svedčiť v jej prospech (dôkazné bremeno).

Z uvedeného je zrejmé, že tak pre súd prvej inštancie ako aj odvolací súd je právne relevantné, že v čase rozhodnutia Okresného súdu Bratislava II bol v záhlaví rozhodnutia označený subjekt aktívne legitimovaný, ktorý súčasne preukázal oprávnenosť pohľadávky na istiny vo výške 1.155,51 Eur s príslušenstvom z titulu neuhradenej odmeny za poskytnuté právne služby v zmysle ust. § 566 ods. 1 a 2 a nasl.. Obchodného zákonníka...

Odvolací súd sa v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, pretože vykazuje známky vecnej správnosti. V odvolaní žalovaný neargumentuje žiadnymi novými skutočnosťami a dôkazmi v zmysle § 366 CSP, s ktorými by sa súd prvej inštancie riadne v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal, a ktoré by mali za následok zmenu konajúcim súdom zisteného skutkového stavu alebo jeho právneho hodnotenia. Z konania pred súdom prvej inštancie i odvolacím súdom, iný, než napadnutým rozsudkom vyslovený právny záver nevyplýva a v odvolaní uvedené argumenty nie sú spôsobilé privodiť iné právne hodnotenie stavu veci.“

29. K argumentácii sťažovateľky, že okresný súd rozhodol vo veci na pojednávaní 4. apríla 2013 bez jej prítomnosti, napriek tomu, že sa písomne ospravedlnila z dôvodu kolízie pojednávaní a žiadala o odročenie na iný termín, krajský súd uvádza:

„V súvislosti s argumentáciou odvolateľa, že mu bolo odňaté právo záverečnej reči, ako aj právo vypočuť si osobne rozsudok a jeho odôvodnenie, odvolací súd považuje za potrebné uviesť s poukazom na ustanovenie článku 48 ods. 2 Ústavy SR, že právo účastníka, aby jeho vec bola prejednaná verejne a v jeho prítomnosti, ktoré je zaručené Ústavou SR, nemožno chápať tak, že súd by nemohol konať a rozhodnúť vo veci bez prítomnosti účastníka, ale tak, že súd je povinný umožniť účastníkovi uplatnenie tohto práva. Neprítomnosť žalovaného nie je prekážkou toho, aby súd mohol uskutočniť pojednávanie, ak doručenie predvolania bolo preukázané.

Odvolačí súd mal z obsahu spisu jednoznačne preukázané, že žalovanému bolo riadne doručené predvolanie na pojednávanie konané dňa 04. 04. 2013, pričom žalovaný písomne ospravedlnil svoju neúčast' bez žiadosti o odročenie pojednávania...“

30. Skutočnosť, na ktorú poukazuje sťažovateľka, t. j. že žiadala o odročenie pojednávania na iný termín, ktorú krajský súd chybné uviedol v odôvodnení napadnutého rozsudku, nedosahuje podľa názoru ústavného súdu takú ústavnoprávnu relevanciu, že by mohla predstavovať zásah do označených práv sťažovateľky.

31. Ďalšia námietka sťažovateľky je založená na jej názore, že krajský súd svojím procesným postupom porušil jej označené práva tým, že ju neupovedomil o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku elektronicky na uvedenú mailovú adresu.

32. Podľa § 219 ods. 3 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov vo veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke príslušného súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením. Ak o to strana požiada, súd jej oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku aj elektronickými prostriedkami.

33. Vychádzajúc zo samotnej ústavnej sťažnosti, ústavnoprávne relevantné a nesporné je, že krajský súd oznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na svojej webovej stránke v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením. V súvislosti s prípravou predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti ústavný súd z príloh, na ktoré poukazuje i sťažovateľka nezistil, že by požiadala o oznámenie miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku aj elektronickými prostriedkami. Skutočnosť, že sťažovateľka pri korešpondencii so všeobecnými súdmi uvádzala pri obchodnom mene a sídle i mailovú adresu, samu osebe nemožno považovať za žiadosť o oznámenie miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku aj elektronickými prostriedkami.

34. Procesný postup krajského súdu vo vzájomnej súvislosti s konaním prvoinštančného súdu nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za svojvoľný, nerešpektujúci princípy a zásady civilného sporového konania, teda ústavne neutržateľný.

35. Po preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu ako celku s prihliadnutím na citovanú časť jeho odôvodnenia ústavný súd konštatuje, že odvolací súd citoval zákonné ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery; vysvetlil tiež dôvody, so zreteľom na ktoré nepovažoval za dôvodné odvolacie námietky sťažovateľky a napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil. Podľa názoru ústavného súdu odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal v súvislosti s námietkou sťažovateľky o neplatnosti Zmluvy o postúpení pohľadávky zo 16. januára 2009 na princípy civilného sporového konania a zdôraznil, že strany v konaní musia pre úspešnosť sporu uniesť jednak bremeno tvrdenia a jednak dôkazné bremeno a uzavrel, že označený aktívne legitimovaný subjekt, preukázal oprávnenosť pohľadávky na zaplatenie spornej istiny spolu s príslušenstvom.

36. Ústavný súd pripomína, že obsahom práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08).

37. Odôvodnenie napadnutého rozsudku nie je možné hodnotiť ako arbitrárne a je nutné ho považovať za výraz autonómneho súdneho rozhodovania, do ktorého ústavný súd nemá dôvod v tomto prípade zasahovať.

38. Z uvedeného vyplýva, že medzi napadnutým postupom, ako i rozsudkom krajského súdu a označenými základnými právami podľa ústavy, listiny a právami podľa dohovoru a dodatkového protokolu, ktorých porušenie sťažovateľka namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí

ústavnej sťažností na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol ústavnú sťažnosť v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

39. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľky nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. septembra 2019